

Política | Actualitzat el 14/12/2019 a les 19:30

El congrés de Sitges s'acaba 25 anys després

«La lògica de les dues ànimes està ja enterrada i Iceta lidera un partit cohesionat. Ara ha de decidir si vol moure el PSOE cap a les solucions o es confirma fent de crossa moderadora i posant la catifa als ministres»

El líder del PSC, Miquel Iceta, al congrés del partit | ACN

Va ser el 4, 5 i 6 de febrer de l'any 1994. A l'hotel Melià de Sitges, on cada any es fan ara les tradicionals jornades del Cercle d'Economia. Aquell cap de setmana, el PSC es va partir en dos i es va recosir en una lògica que establia una tensió que no s'ha acabat de resoldre del tot fins aquest cap de setmana al Palau de Congressos de Catalunya a Barcelona, 25 anys després.

En aquell conclave del Garraf -el més important des del de fundació del partit l'estiu de 1978 quan s'havien unit el PSC Congrés, el PSC-R i la federació catalana del PSOE- els delegats van tombar l'informe de gestió del primer secretari, aleshores Raimon Obiols, i els *capitans*, els dirigents territorials, bàsicament metropolitans, van trucar a la porta i van acabar assaltant la direcció.

Fins aleshores, el partit el controlaven políticament dirigents vinculats a la tradició més catalanista i amb orígens burgesos: Obiols, Joan Raventós (que el presidia), Pasqual Maragall (era el totpoderós alcalde olímpic) o Narcís Serra (aleshores vicepresident espanyol) feien política. Els *capitans*, que se sentien vinculats al PSOE, hi posaven els vots però no pintaven gaire.

Les unanimitats d'aquest congrés després de les tensions dels darrers anys han acabat definitivament amb les "dues ànimes" entre catalanistes i capitans

A Sitges allò va saltar pels aires. Josep Maria Sala i Josep Borrell van ocupar llocs al nucli restringit de direcció. També José Montilla. I Miquel Iceta va tornar a seure a una executiva nacional (el primer cop ho va fer el 1983 però després en va sortir) que mai més ha abandonat. No té previst fer-ho en els pròxims anys. Obiols va seguir de primer secretari però va anar deixant pas: a les eleccions al Parlament del 1995, quan Pujol va perdre la majoria absoluta, l'alcalde de Girona, Quim Nadal, va ser candidat. Començarien uns anys de constant negociació interna entre les "dues ànimes" del partit amb estira-i-arronsa constants (i cordials fins aquesta dècada) entre els més catalanistes, que reivindicaven l'esperit fundacional, i l'aparell, més proper a Ferraz.

Això ja és història. El partit ha canviat molt. I el país també encara que el PSC s'hagi aferrat tant com ha pogut a l'*statu quo* del 78, que tantes glòries li havia donat. Els socialistes catalans han fet, fuga rere fuga des de 2012, net de les dues ànimes a preu d'empetitir-se (tenen menys militants que mai i han perdut la meitat dels regidors i dues terceres parts dels alcaldes amb relació a 2007 (<https://www.naciodigital.cat/lleida/noticia/36195/psc/pren/mesures/intentar/remuntar/sagnia/territorial>)) i desdibuixar-se dins el PSOE en una política d'evitar danys majors corrent riscos.

Després d'anys flirtejant amb la idea de votar diferent del PSOE i amb la de recuperar el grup propi al Congrés, el PSC va fer la primera cosa diverses vegades entre 2013 i 2016. "Donar-li importància bé perquè mai més ho tornarem a fer", em deia el darrer cop, en la confiança de l'*off the record*, una de les seves diputades a Madrid. Tenia raó, si més no fins ara. La direcció dels socialistes catalans va decidir alinear l'estratègia amb el PSOE. I amb Pedro Sánchez, que a estones ha tret a passejar la declaració de Granada (<https://www.naciodigital.cat/noticia/187235/iceta/oneja/via/federal/plena/absencia/proposta/sanchez/catalunya>) i la plurinacionalitat, ha estat més fàcil que amb el papus Susana Díaz.

El PSC veu en Iceta qui millor pot fortificar el seu perímetre, empetitit per les fugues al sobiranisme i a Cs

L'informe de gestió de Miquel Iceta

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/192751/iceta/proclama/retorn/psc/arrabassar/govern/independentisme>) del divendres va ser aprovat per unanimitat i també aquest dissabte per unanimitat ha estat ratificat

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/192787/iceta/acusa/mas/puigdemont/torra/haver/deixat/catalunya/via/morta>) com a primer secretari, un càrrec al qual va arribar al 2014, segons deia, sense vocació d'establir-s'hi massa temps. Els militants i la direcció saben que és molt difícil que sigui president de la Generalitat, però segueixen veient en ell l'home capaç de fortificar el perímetre del partit, que fins al 2017 s'havia empetitit de forma alarmant entre tantes onades i cops de timó. A la fuga dels quadres i els votants més catalanistes pujats al vaixell del procés, que ha limitat la força municipal del partit a l'àrea metropolitana (més enllà de les cinc comarques del cinturó no hi ha cap alcalde icònic), s'hi havia sumat el drenatge constant cap a Ciutadans i, en menor mesura, els comuns.

[noticia]192793[/noticia]

Iceta no vol problemes. I tampoc en vol crear. El vell PSC guerrejava -sobretot en els anys del tripartit, quan calia que l'Estatut sortís bé i a la Moncloa i a Ferraz manava Zapatero- per incidir i que el PSOE tingués de federal alguna cosa més que els adjectius de la seva executiva i comitè. Després de l'armistici ja no, i compta que això l'ajuda a establir el seu electorat, que segons els estudis és el que té més dificultats per rejuvenir-se (<https://www.naciodigital.cat/noticia/143762/aixi/es/votant/psc/centre/envellit/creient/castellanoparlant>). El PSC no renuncia a algunes banderes històriques -que a Madrid segueixen sense entendre- com definir Catalunya com a nació encara que això no tingui cap implicació política, i no s'ha atrevit a rebobinar el seu suport a la normalització del català (<https://www.naciodigital.cat/noticia/192780/psc/rectifica/fa/reconeixement/explicit/immersio/linguistica>), sobretot a l'escola. Sí a dir que, a causa d'un procés del qual abominen, l'independentisme ha utilitzat políticament el català i TV3 i Catalunya Ràdio. Veurem fins a on arriben i si hi ha alguna cosa més que "rebot" per les tensions del procés.

Iceta ha optat per no xocar amb Sánchez i minimitzar riscos però ha evitat passar pàgina a la defensa de Catalunya com a nació i desmarcar-se de la immersió

El PSC que ha passat definitivament pàgina de la lògica de Sitges pretén ser alternativa de govern i tornar a ser primera força a Catalunya (sí, sí, ho va ser a les municipals i a les espanyoles diverses vegades i dues vegades, el 1999 i el 2003, va guanyar amb Pasqual Maragall al Parlament), però el seu full de ruta no té una aplicació gens fàcil.

[noticia]192182[/noticia]

Iceta assumeix, després d'intentar-ho el 21-D, ara fa just dos anys, que el bloc del 155 difícilment sumarà i que això no anirà precisament en la línia de "resoldre" la convivència a Catalunya. La seva oferta passa per acabar amb els blocs i ser la "solució". Però una majoria de catalans ha decidit que la plantilla -i les receptes del 78- ja no val, si més no mentre ERC i JxCat es mantinguin en posicions de ruptura. Iceta té un partit darrere que, 25 anys després, ha resolt la tensió entre les ànimes i ja en té només una.

Ara ha de decidir si, malgrat que el corrent propietari de les sigles és el menys catalanista, el posa a treballar per moure el PSOE cap a les solucions que generen més consens a Catalunya (com el dret a decidir que ell defensava durant el seu *exili* a la Fundació Campalans (<https://www.naciodigital.cat/noticia/44264/iceta/creu/parlament/ja/pot/convocar/consulta/sobirania>) entre 2012 i 2014) o vol un PSC que aspiri només a ser crossa moderadora, sigui a l'Ajuntament de Barcelona o a la Generalitat. Si opta per la primera opció, és possible que, com afirma pretendre, trenqui la política de blocs. Altrament, no passarà de gestionar alguna diputació si aprofita les divisions alienes i ajuntaments metropolitans mentre als congressos del partit posen la catifa als ministres.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=5ibwtZudziQ>